

Že klije

Iz evangelija po Luku 15,1-10

Približevali so se mu vsi cestinarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki pa so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in jé z njimi.«

Tedaj jim je povedal tole priliko:

»Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, jo vesel zadene na rame. Ko pride domov, skliče prijatelje in sosede ter jim pravi: ›Veselite se z menoj, kajti našel sem ovco, ki se je izgubila.‹ Povem vam: Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.«

»Ali: katera žena, ki ima deset drahem, če izgubi eno, ne prižge svetilke in ne pomete hiše ter skrbno ne išče, dokler je ne najde? In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede ter pravi: ›Veselite se z menoj, kajti našla sem drahmo, ki sem jo izgubila.‹ Povem vam: Prav táko veselje bo vpričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne.«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Luka na sredi svojega evangelija zbere tri prilike o ljubezni: ovco, drahmo in sina. Vsi so se izgubili. Moč in neomajnost ljubezni se razodene prav takrat, ko se ljubljeni izgubi, zato evangelist te tri ikone usmiljenja vključi v samo osrčje svojega pričevanja: o ljubezni tistega Boga, ki nam ga je prišel razodeti Jezus, ter ljubezni Pastirja, Matere in Očeta. Ljubezni, ki se ne vda, ljubezni, ki tvega, ljubezni, ki išče, ljubezni, ki vedno najde pot. Njegova Ljubezen je za vse, objema vse, razsvetljuje vse: čiste in nečiste, farizeje in cestinarje, svetnike in razbojnike. V Njegovi bližini so predvsem grešniki: kakor mati, ki ima blizu sebe najbolj krhke in najbolj nemogoče otroke. Jezus pripoveduje te prilike za vse, ne samo za nekatere. Razdeljeni bratje in sestre v Očetovi hiši skupaj poslušajo isto Besedo, saj Ljubezen upa do zadnjega, da bo lahko pripeljala nazaj domov tiste, ki so se izgubili v blatu svojega greha ali so zaslepljeni od obsojanja.

☪ Godrnjanje je rešitev razočaranih in po tiho izrečene besede ostanejo med zobmi in izbrišejo nasmeh. Farizeji in grešniki godrnjajo, potihoma si podajajo besedo ter prostor in zrak polnijo z dvomom, slabo voljo, temó. Sprejeti in jesti sta glagola intimnosti in Jezus to počne z drugačnim, z grešnikom, barabo. Na njihovo godrnjanje Gospod odgovori z na glas izrečenimi besedami, jasnimi, zvenečimi, žarečimi, ki so zmožne spregovori na srce vseh prisotnih, saj vsi potrebujejo veselo oznanilo. Zato naglas pripoveduje prilike. Godrnjanja, ki je vedno polno razlogov, ne premagamo z drugimi dobrimi razlogi, ampak z življenjem, z veseljem, z ljubeznijo, ki se ne boji ljubiti še bolj. Ljubezen vedno zna iti čez.

☪ Izvir resnične sreče je samo eden: ponovno najti drug drugega. Kakor v nebesih tako na zemlji. Tu na zemlji praznujejo iz istih razlogov kot tam zgoraj: zato ker smo ponovno skupaj. Bog Oče si dovoli nekaj blaženosti, samo ko zvečer, ko po imenu pokliče svoje otroke, ne manjka nihče. Nemogoče je počivati, vstopiti v šabat, če je otrok daleč od doma, neznano kje. Takšen je Pastir, ki ljubi svoje ovce in jih pozna vsako posebej, vsaka je edinstvena in ljubljena. Niti smrt ne bo ustavila Pastirja: On se je iz smrti vrnil, da bi poiskal svoje in jih še enkrat zbral skupaj. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda (Jn 20,20).

☪ Med Pastirjem in Očetom Jezus pove priliko o ženi, ki je iskala drahmo z vztrajnostjo matere, ki se nikoli ne sprijazni nad izgubo otroka. Ena drahma ni veliko vredna. Pa vendar jo žena išče, kakor da bi bila dragocen zaklad. Od česa je odvisna dragocenost te drahme? Ženi je uspelo prihraniti deset drahem. Morda ji je manjkala le ena do potrebnega zneska za nakup hrane, za plačilo dolga, za nakup darila. Brez tiste drahme je bil znesek nepopoln. Za uresničitev njenih načrtov ni bilo potrebno veliko. Potrebno je bilo vse. Takšen je Oče: za uresničitev njegovega načrta odrešenja mu ni dovolj, da ima veliko otrok v svoji hiši. Želi nas imeti vse.

Za poglobitev – če želiš.

»Ko je Kristus prišel na svet, je zasedel vse strateške položaje človeških poti. Na vsaki poti sedi On, nas čaka On. Na poti resnice, na poti pravičnosti, na poti miru, na poti umetnosti, na poti duhovnosti, na poti dela, na poti bolečine, na poti veselja, na vsaki človeški poti. On je tam, na skrajni meji, v smeri k popolnosti, neskončnosti, skrivnosti.

On nas pričakuje. Oblega nas. On nas išče veliko bolj, kakor mi iščemo neizrekljivo srečanje z njim. Predolgo bi bilo, da bi vse povedal, sami lahko preizkusite. Lahko se srečate z Njim ali začutite usodno mejo našega obstoja, ki išče življenje. Lahko se nadihate neskončnega prostora, v katerega nam On odpira pot, ali umrete pod težo stvari tega sveta, za katere smo mislili, da nam bodo prinesle zadoščenje. Nenazadnje so resnična in vzvišena zanimanja človeka darovi resnice, milosti, življenja, ki nam jih Kristus prišel ponudit.

Ne ostane nam drugega kakor gesta, iztegniti roko proti Njemu. Ne preostane nam drugega kot korak, izstopiti iz kroga naše ambiciozne povprečnosti in se srečati z Njim. Pogumno, to je treba narediti: eno gesto, en korak, eno dejanje vere in ljubezni, da bi se srečali z Njim.«

(G. B. Montini, iz božične pridige v milanski stolnici, 25. 12. 1962)